

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

NUCLIS ANTICS I LA (IN)COMPETÈNCIA

Manresa i Berga sempre s'han mirat de gairell i amb mútua suficiència. Es vulgui reconèixer o no, hi ha un confrontament larvat entre els uns i els altres. Sobretot en aquells grups socialment més actius i compromesos de cada lloc. Cal matisar que és un estat d'ànim molt més viu a dalt de la muntanya que al pla de Bages. Segurament perquè en aquestes relacions de veïnatge la dimensió més gran condiciona la personalitat col·lectiva i el gran sempre s'ho mira d'una forma més condescendent. Per reforçar l'argument, es pot comparar com els manresans es relacionen amb els de Vic respecte de com ho fan amb berguedans o solsonins. Però la competència (quasi) sempre és sana i potser ara seria l'ocasió per veure si en podem crear una d'aquestes entre les dues parts i treure'n profit per als

dos. Els nuclis antics de les dues ciutats s'estan desmanegant dia a dia. Però tot i que són realitats conegudes, res del que s'ha dit o s'ha fet fins ara ha pogut canviar aquesta tendència més enllà d'alguna iniciativa privada que sobresurt com una flor entre cards. Una localitat que perd la raó de ser del seu centre històric es converteix en una entitat sense ànima, trista i escapçada. I tant a dalt com a baix, estan apareixent moviments i iniciatives per reactivar, recuperar o com a mínim alentir la decrepitud que esquadra els carreus de carrers i places mítiques com la de Sant Joan o la Baixada dels Drets. D'aquestes pugnes, històricament en tenim exemples de tota

«Una localitat que perd la raó de ser del seu centre històric es converteix en una entitat sense ànima, trista i escapçada»

mena. La via de sortida de Manresa cap a la muntanya es diu carretera de Vic, quan realment condueix fins a Berga. La via de baixada d'aquesta ciutat es diu carretera de Sant Fruitós. Una prova empírica del que intento demostrar. Una altra de ben actual, a punt de tornar a entrar al debat de temporada a les tavernes, és la convicció absoluta per part dels berguedans «pota negra» que el correfoc i el correaigua són unes burdes i tardanes còpies de la Patum i els Elois. Festes d'aigua i foc imitades. Per cert, renoveu o copieu a algú els nous Elois. És urgent. En el discórrer dels temps actuals, el creixement urbà ha portat moltes persones a viure als eixamples i a les perifèries en pisos o xalets de nova construcció. Han aparegut els centres comercials (i de lleure) que encara fomenten més el buidat dels centres tradicionals. I, a poc a poc, els indrets

de sempre es converteixen en carrers abandonats pel comerç, amb cases que perden els seus habitants o aquests deixen pas a noves famílies, moltes nouvingudes. Les que no poden pagar un lloguer regular i són forçades a viure en llocs on aquesta paraula només es pot fer servir com a declaració d'intencions, no com a concepte vital. Desapareixen els geranis dels balcons i les botigues amb l'encant d'abans es converteixen en indrets desencañats. L'abandó genera més abandó. Deixadesa provoca rebuig i fugida. Doncs ara podríem intentar fer una competició entre les iniciatives que van sorgint a banda com les dues últimes i que hem celebrar: el projecte d'ini-

«No hi cap indret millor i més inspirador que el cor de qualsevol vila. La que sigui, on sigui i quasi sense excepcions»

ciativa privada L'Antic que arrenca per Sant Jordi a la capital berguesa i el pla de xoc que ha presentat l'oposició municipal berguedana. Si és certa la meua teoria que els dos indrets sempre estan pendents l'un de l'altre, els convoco per veure qui mou fitxa primer i així podran acusar els altres de «copions». Els dos barris vells, les ciutats antigues, les viles emmurallades d'abans (i d'ara) han de deixar de caure a trossos. No hi cap indret millor i més inspirador que el cor de qualsevol vila. La que sigui, on sigui i quasi sense excepcions. Fins i tot en els casos nostres d'avui, malgrat que són quasi peces d'estudi arqueològic, encara és possible trobar un lloc per menjar com cal, per beure-hi una cervesa negra o descobrir unes dovelles amb un baix relleu que resisteix impertèrit les accions dels humans actuals. Mentre jo faig cap per Solsona, competiu si us plau.

MANIFESTOS I DECLARACIONS

A ESTONES

Carles Duarte i Montserrat

POETA

Al nostre país sovint es projecten davant de l'opinió pública manifestos o declaracions que s'acompanyen d'adhesions. Crec sincerament que ens n'hem de felicitar perquè són l'expressió d'una societat viva i dinàmica, que defuig la indiferència o l'apatia i que s'esforça a visualitzar les seves preocupacions compartides. Rement-me a alguns de ben recents, n'he llegit sobre la qüestionable reacció europea davant de l'arribada de refugiats proce-

dents de Síria o Iraq, sobre la situació del català i del castellà a Catalunya i el marc que n'hauria de regular la convivència en un futur estat independent o sobre les desencertades afirmacions de Félix de Azúa amb relació a l'alcalde de Barcelona, Ada Colau. Trobo que ens dignifica demostrar sensibilitat i esperit crític davant del daltabaix dels qui fugen de la guerra, davant de les incerteses sobre el futur del català o davant de la desqualificació de dones que ocupen càrrecs institucionals. No tan sols és saludable, sinó de fet del tot necessari el debat obert que confronti idees i arguments sobre temes que incideixen en el model de societat. L'expressió lliure del pensament és una

«L'expressió lliure del pensament és una condició indispensable per a una veritable democràcia. No hi ha maduresa política des de la por»

condició indispensable per a una veritable democràcia. No hi ha maduresa política des de la por o la imposició del silenci. Això sí: hem d'intentar evitar la confusió entre diàleg i polèmica, entre afirmació del propi punt de vista i la negació per principi dels possibles fonaments del punt de vista aliè. Defensar una opció no pot ser equivalent a imposar-la o a deslegitimar-ne qualsevol altra. M'estimo més enraonar que discutir i em fa l'efecte que hi tendim en excés, a la discussió apassionada. És cert que de vegades els manifestos poden desencadenar conseqüències imprevistes, derivades dels arrencaments a favor o en contra que provoquen, on hi ha el risc que els matisos es dilueixin o directament desapareguin. Però ens interpel·len i ens ajuden a avançar. Fa pocs dies, des del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA), la Fundació Catalunya Cultura i l'Ateneu Barcelonès es va convocar un acte en suport al mecenat-

ge cultural, afeblit, arran dels efectes de la crisi, per la desviació cap a iniciatives socials de recursos que abans es destinaven a projectes culturals, obviant que, sense negligir l'atenció de les urgències socials, no hi ha cohesió ni progrés social sense una aposta clara per la cultura, que ha estat víctima de la reducció del consum, de la limitació dels pressupostos públics i d'una legislació que, en lloc de protegir la cultura, l'ha sotmesa a un tracte tributari asfixiant. N'ha sorgit una declaració que reclama una nova llei de mecenatge, que estimuli la implicació del món empresarial i de la societat civil en iniciatives culturals. Confiam que aconseguixi sumar voluntats i, sense esperit d'atrinxerament, esdevingui un revulsiu perquè el conjunt de la societat prengui consciència de la importància del mecenatge cultural i els legisladors adoptin finalment les mesures que permetin de disposar d'un marc jurídic adequat que l'afavoreixi.

COTXE DE L'ANY DELS LECTORS

ENTRA A LA PÀGINA WEB I PARTICIPA GRATUÏTAMENT
WWW.MEJORCOCHE.EPI.ES

VOTA I GUANYA
6 VALS*
BOSCH CAR SERVICE
*Els vals se sortejaran entre els lectors del Grupo Prensa Ibérica i La Vanguardia

PER VALOR DE
200€
PER USAR EN QUALSEVOL DELS SEUS MÉS DE 600 TALLERS

Cotxes seleccionats com a candidats del mes d'abril

FORD EDGE

FIAT 124 SPIDER

SUZUKI BALENO

Regió7

